

LBRIS

We know
books

BECKA MACK

*O șansă
pentru noi*

vol. 1 din seria
„PLAYING FOR KEEPS”

Traducere din limba engleză și note de
OANA DUȘMĂNESCU și CRISTINA STAN

EpicLove

NUMĂRUL 13 CU GHINION

Carter

— *FUCK!*

Rostogolindu-mă pe spate, îmi trag răsuflarea pentru o clipă. Îmi scot prezervativul de pe penis. Se dezumflă rapid. Îmi șterg cu limba o picătură de sudoare de pe buza de sus și-mi trec degetele prin păr. Sunt absolut epuizat.

— Nu! se văicărește Laura și aproape că se aruncă după mine când mă ridic din pat. Nu pleca! Te rog, Carter!

Ridic demonstrativ prezervativul. Ar trebui să fie o explicație suficientă, nu-i așa?

— Mă duc să arunc prezervativul, Laura.

Fata ridică din sprâncene.

— Mă cheamă Lacey.

Îmi înăbuș un hohot de râs. *Ups!*

— Așa-i. Scuze, Lacey!

Lacey, bomba sexy și blondă care a pozat pentru coperta revistei *Maxim* în luna august a anului trecut. Îmi amintesc pentru că mi-a spus-o de treisprezece ori în seara aceasta, la bar.

Am început să țin socoteala, numărând în gând, ori de câte ori o auzeam.

— Am putea s-o mai facem o dată! îmi strigă ea.

Arunc prezervativul în coșul de gunoi din baie.

Îmi sprijin antebrațul de perete și urinez. În tot acest timp, ea bate câmpii cum că ar trebui să ne petrecem și restul nopții împreună. Sigur că am putea, dar prefer să se care. Contrar credinței larg răspândite, îmi place să-mi petrec vremea de unul singur, chiar dacă aș putea să mi-o petrec împlântat în diverse domnișoare frumoase.

Să nu mă înțelegeți greșit! Lacey e genul de fată cu care nu eziți să te bagi în pat. Ne-am tras-o ca nebunii în ultimele treizeci de minute, fără pauză. I-am tras-o și în lift, pentru că... Iuse Hristoase! Pentru că voiam să tacă odată!

Am înțeles foarte bine mesajul: Lacey a apărut pe coperta unei reviste.

Credeam că treisprezece este un număr norocos, nicidecum un semn rău-prevestitor.

— Nu pot, îi răspund.

Mă spăl pe mâini și mă uit în oglindă.

Buza de jos mi-e umflată, despicatea pe mijloc. Rana arată nasol. Am scăpat ieftin în seara asta. Despre celălalt tip nu se poate spune același lucru.

— Măine-dimineață, la prima oră, am avion, adaug eu.

Adevărul e că zburăm de-abia la prânz. Pur și simplu nu vreau ca tipa să rămână aici.

Îmi încrucizez brațele la piept și mă sprijin de tocul ușii. Lacey se face mai comodă sub pături. Nu, categoric n-o să rămână aici!

— Ar fi mai bine să pleci.

Trag boxerii pe mine și-mi pun mâinile pe șolduri. Aștept să reacționeze. Nu face niciun gest. Se uită la mine cu ochii ei

mari, albaștri. Poate are impresia că, dacă îi cască mai tare, o să mă răzgândesc. Se înșală amarnic.

Mă scarpin în creștet, mă legăn pe călcăie, îmi lovesc palma cu pumnul de câteva ori, scot limba nerăbdător. Aștept ca fata asta să *facă* naibii ceva.

— Pot să rămân aici în noaptea asta? spune ea într-un sfârșit.

Ah, la naiba! Iar întrebarea asta! O aud de fiecare dată. Pentru că vrea cu adevărat să rămână aici sau pentru că are speranța secretă că ea îl va schimba pe Carter Beckett și-l va face să-și dorească să se așeze la casa lui?

Uneori îmi vine să cred că se dă un premiu pentru fata care reușește treaba asta.

A, stai! Chiar există un premiu: suma cu opt cifre pe care o primește căpitanul echipei Vancouver Vipers, drept salariu.

Răspunsul meu e același de fiecare dată:

— Nu dorm cu nicio femeie peste noapte.

— Dar eu...

Bărbia îi tremură și parcă are lacrimi în ochi. Pentru numele lui Dumnezeu! Ne-am cunoscut acum două ore. De ce plânge?

Lacey continuă:

— Am crezut că ne împăcăm bine, continuă Lacey. Credeam că poate... Credeam că mă plăci.

— Mi-a plăcut să fim împreună în seara asta.

Pe o scară de la 1 la 10, să fac sex cu ea a fost de nota 7+.

— Ne-am distrat de minune, îi zic.

Folosesc timpul trecut ca să subliniez faptul că de aici încolo fiecare pleacă pe drumul lui și că probabil nu ne vom revedea niciodată. În schimb, replica mea are efectul opus.

Un zâmbet larg îi apare pe buze.

— Poate ieșim la o întâlnire, sugerează Lacey.

Încerc să mă opun pornirii irezistibile de a-mi lovi fruntea cu palma. Serios că fac eforturi! Îmi trec încet palma peste față, înăbușindu-mi un geamăt.

— Trăim în țări diferite, subliniez eu.

— Aș putea veni eu la Van...

— Nu ies la întâlniri.

Găsesc pantalonii pe care i-am aruncat lângă ușa camerei de hotel, iau telefonul și deschid aplicația Uber.

— N-am nimic personal cu tine. Pur și simplu acum nu vreau o relație serioasă.

Nu înțeleg de ce mai purtăm această conversație. Nu-mi ascund deloc viața personală.

Ei, de fapt, nu e adevărat. Nimeni nu știe nimic despre viața mea personală, cu excepția coechipierilor și a familiei mele. Pe de altă parte, nu țin secret ce se petrece în orele dintre meciuri și momentul în care adorm singur, în patul meu. Sunt fotografiat cu câte o femeie diferită în fiecare weekend. Fetele știu ce presupune să se încurce cu mine. Există chiar și discuții pe forumuri pe tema asta. Acolo, tipele se plâng că le tratez ca pe niște aventuri de-o noapte, iar ele speră să le-o mai trag o dată.

Dar exact asta sunt toate: aventuri de-o noapte. Le-o spun pe șleau încă de la bun început, și totuși de fiecare dată se arată dezamăgite când se conving că *exact* așa stau lucrurile.

Îmi las telefonul deoparte, concentrându-mă din nou asupra fetei din patul meu. Ea mângâie materialul roșu și mățâsos, cu ochii la mine.

— Ți-am comandat un Uber. O să ajungă în cinci minute.

— Dar...

— Uite, Lauren...

— *Lacey!*

— Lacey, da. Scuze! Uite, Lacey, m-am simțit bine cu tine în seara asta, dar călătoresc prea mult pentru a avea o relație serioasă.

Își strecoară mâna într-a mea și mă lasă să o ridic din pat.

— Deci asta e singurul motiv? Pentru că nu ai timp cu programul tău de la echipa de hochei?

Decid să mint:

— Da. Nu am timp.

Aș putea să-mi fac timp. Dacă aș fi interesat. Dar nu sunt niciodată interesat.

— Aha!

Pare să se mulțumească cu acest răspuns. Poate că o ajută să nu se simtă atât de aiurea. De fapt, chiar nu-mi pasă.

— Poți să-mi dai numărul tău de telefon? mă întrebă.

Nici mort!

— Nu dau nimănui numărul meu.

Niciodată.

Brusc, ușa apartamentului meu bâzâie de două ori și apoi se deschide.

— Mai ești treaz, Beckett? Vrei să jucăm un meci rapid înainte să... *pentru numele lui Dumnezeu!*

Cochipierul și cel mai bun prieten al meu, Emmett Brodie, se oprește în prag, uitându-se ba la mine, ba la Lau... Lacey. Își acoperă ochii cu mâna. Probabil se gândește că l-ar castra Cara, dacă ar îndrăzni să se uite la o altă femeie. Chiar ar fi în stare. E o tipă aprigă.

— Uite de ce împart camera cu Lockwood! zice Emmett.

Împarte camera cu Lockwood de aproximativ un an, de când a cunoscut-o pe Cara. Probabil că nu îi place să riște să se trezească cu fete goale în camera lui, când jucăm în deplasare. Am înțeles. Sau *cred* că am înțeles. Eu nu știu nimic despre relații, serioase ori neserioase.

— Ea pleacă, îi spun lui Emmett.

Mă uit la Lacey. E tot goală. În plus, pare să nu îi pese că Emmett e aici. Ba mai mult, tipa îl cântărește lung, din creștet până în tâlpi.

Asta e problema cu majoritatea fetelor pe care le cunosc: nu le pasă cu cine se culcă, atât timp cât tipul e celebru și câștigă milioane. De aceea li se spune „puc cu țâțe” — fiindcă sar de la un jucător la altul.

— A venit Uberul tău, îi spun. Cred că e cazul să te îmbraci, scumpo.

— Păi, eu...

— El are iubită, iar eu nu sunt interesat.

Maxilarul îmi zvâcnește de iritare. Vreau doar să joc *COD* cu prietenul meu, să mănânc un pachet întreg de Oreos și să adorm tun, cu fața în pernă. Cer prea mult?

În cele din urmă, Lacey își trage rochia peste cap. Mătasea roșie i se mulează perfect pe șolduri. La naiba, e tare sexy! S-ar putea să nu îmi amintesc numele ei după ce va ieși pe ușă, dar asta voi ține minte, fără îndoială.

— Pot să-ți dau numărul meu? Îmi propune Lacey. Ca să mă poți suna data viitoare când ești în oraș sau dacă te răzgândești și vrei să vin eu...

— Sigur.

Gesticulez către caietul și pixul așezate pe noptieră.

— Scrie-l acolo!

Emmett face ochii mari, zâmbind în colțul gurii. Trece pe lângă mine și se duce la baie.

Lacey mă urmează până la ușă. Se uită la mine ca un cățeluș pierdut. N-are decât să se bosumfle cât vrea. Nu o iau acasă cu mine.

— Păi... îți mulțumesc pentru seara asta! Sper să ne revedem.

Zâmbetul ei este atât de larg, încât aproape că mă simt prost. Dar apoi se apleacă să mă sărute pe buze, iar eu întorc capul în ultimul moment. Buzele ei îmi ating maxilarul.

— Pa, Lauren!

Ușa se trânteste după ea. O încui.

— Mă cheamă *Lacey!* strigă ea din hol.

Emmett iese din baie, cutremurându-se de râs.

— Ești un mare bou, Carter!

Mă arunc pe canapea, în timp ce el pregătește Xbox-ul.

— Fetele astea nu pricep. Nu caut o relație. E o partidă de sex de o noapte, nu o cerere în căsătorie.

Iau cutia pe jumătate goală de Oreos de pe măsuta de cafea și desfac un biscuit, lingând crema.

— Deci le distrugi speranțele și visurile de a duce o viață fericită alături de un bărbat care le iubește?

Speranțe și visuri? Ce mama dracului vrea să spună?

Îi răspund prietenului meu:

— Cara te-a transformat într-un fătălău. N-au decât să sper și să viseze cât vor, dar nu la mine.

— Pentru că n-o să te așezi niciodată la casa ta?

Ridic din umeri.

— Nu știi. Poate că da, poate că nu. Oricum, n-o să se întâmple în curând.

El chicotește și îmi aruncă un controler în poală.

— Într-o bună zi, o fată o să dea buzna în viața ta și o să-ți dea lumea peste cap, iar tu n-o să știi ce naiba să faci în afară de a cădea în genunchi și a implora să nu plece niciodată.

Clatin din cap, înfulecând un alt biscuit, și îi zic:

— În ziua aceea mă voi așeza la casa mea.

2

PAT > SEX

Carter

DEZAVANTAJUL CĂLĂTORIILOR INTERNAȚIONALE este șocul brutal pe care îl resimte organismul meu când mă întorc acasă, în British Columbia, la mijlocul lunii decembrie, după ce am stat câteva zile în Florida și în Carolina de Nord.

E aproape ger. În ciuda faptului că așa ceva e foarte neobișnuit pentru Coasta de Vest, de fapt încă nu a sosit iarna. Locuiesc în North Vancouver, unde acest anotimp seamănă mai mult cu iernile canadiene obișnuite, dar nimic de genul acesta. Pare un semn rău. Dar de obicei ignor semnele rău-vestitoare.

E frig rău de tot, iar eu mă recuperez după o mare mahmu-reală. Am petrecut cinci ore și jumătate într-un avion jucând tabinet cu colegii mei de echipă și am câștigat un singur joc. Astăzi e una dintre acele rare zile de sâmbătă în care echipa noastră de hochei nu are meci. În loc să mi-o petrec acasă, în trening, la un maraton de filme Disney și cu o pizza uriașă în față, mă plimb noaptea prin viscol, îndreptându-mă spre o petrecere-surpriză.

— Sunt spart, frate!

Îmi îndes mâinile în buzunarele hainei de lână și, folosindu-mă de dinți, îmi trag fularul până la bărbie.

— Și eu, zice Garrett Andersen, care joacă extremă dreapta. A vorbit cu accentul celor de pe Coasta de Est, așa cum i se întâmplă când e obosit sau beat.

Acum e pur și simplu obosit.

— A fost cât pe ce să anunț că nu vin, dar m-am gândit mai bine. Îmi place să-mi știu testiculele la locul lor, mulțumesc foarte mult!

În mod clar, e îngrijorat. Sărbătorita ne-a amenințat cu castrarea în mai multe rânduri, pentru lucruri mai puțin grave. Nu vreau deloc să mă pun rău cu Cara, la petrecerea ei de 25 de ani. Fata asta e înspăimântătoare. La ora asta deja am ratat momentul în care invitații sar din ascunzătoare și strigă: „Surpriză!” Mă bazez pe faptul că Cara a băut deja trei pahare zdravene și va fi mulțumită de punga de cadouri roz-sclipicios agățată de antebrațul meu, uitând astfel că e supărată pe noi.

— Eu o să plec devreme de la petrecere, îi spun.

Garrett își dă ochii peste cap.

— Da, bine.

— Ce? Chiar o să plec. Mi-e dor de patul meu.

— Aha...

— Sunt capabil să-mi țin scula în pantaloni pentru o noapte.

Traversează strada, îndreptându-se în grabă spre bar. Înainte să intre în local, înaintea mea, îmi aruncă o replică:

— Mă îndoiesc!

Localul arată așa cum mă așteptam: roz cât vezi cu ochii și plin-ochi. De obicei ador haosul, dar în seara asta vreau doar să stau într-un colț, cu coechipierii mei, și să beau o bere rece sau două.

Pe lângă marea de roz, văd multe obiecte aurii și imprimeuri florale. Slavă Cerului că s-a ocupat de decor cea mai bună prietenă a lui Cara! A fost cât pe ce să ne revină nouă sarcina decorării. Nu am cunoscut-o, dar trebuie să fie foarte curajoasă dacă

s-a ocupat de *decorul* unei petreceri când sărbătorita deține propria firmă de organizări de evenimente. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu eu persoana care o dezamăgește pe Cara. Mai ții minte că am pomenit ceva despre castrare?

— Gare-Bear! Carter!

Cineva mi se aruncă în brațe. Mi se curmă răsufletarea. Simt niște picioare lungi încolăcite în jurul trupului meu.

— La mulți ani, Cara! îi urez sărbătoritei.

Cara se dă jos de pe mine și îl strânge tare pe Garrett într-o îmbrățișare.

Se uită la mica sacoșă roz din mâna mea, ridicându-se pe vârfuri, în pantofii ei cu tocuri foarte înalte.

— Ooo! Dă-mi-l! Dă-mi-l!

— Nu, nu! spun în joacă, trăgând deoparte punga de cadouri. Unde-ți sunt manierele?

Își dă ochii albaștri peste cap și-și proptește o mână în șold.

— Dă-mi cadoul ăla nenorocit, *te rog!*

Izbucnesc în răs. Fără să piardă timpul, îmi smulge cadoul din mâini și sfâșie punga. Deschide cutiuța de catifea dinăuntru și oftează încântată. Scoate lăntișorul de platină de care atârnă un medalion cu diamante, sub forma literei C, și mi-l flutură în fața ochilor.

— Pune-mi-l la gât, pune-mi-l la gât!

Se răsucește cu spatele la mine, dându-și peste umăr părul lung, auriu și mătăsos. Ochii mei coboară pe spinarea ei, până la fundul rotund. *O rochie fără spate. Mișto!*

E iubita unuia dintre cei mai buni prieteni ai mei. Nu m-aș atinge de ea *niciodată*, dar sunt bărbat, am și eu ochi. Pot să admir o femeie frumoasă fără să mă dau la ea.

Garrett mă împunge cu cotul în coaste. Mă chircesc. Înșfacă lăntișorul din mâna întinsă a lui Cara și i-l pune la gât. Ea sare

de bucurie și ne pupă pe amândoi pe obraz, apoi ne conduce înăuntru barului.

— O să vă distrați de minune. Prietenii mei sunt minunați! Mai ales cea mai bună prietenă a mea. Abia aștept s-o cunoașteți!

Îmi aruncă o privire care mă avertizează să nu fac tâmpenii.

— Vreau să te porți frumos în seara asta!

Ridic mâinile, exasperat.

— Ce naiba vrea să-nsemne asta?

— Știi bine ce vrea să însemne, mi-o trânteste Cara. Să nu încerci vreo ciudățenie de-a ta cu Liv!

— Cine e Liv?

Cara pufnește iritată.

— Olivia! Cea mai bună prietenă a mea!

— Ah, da, da! Olivia!

Timp de un an am reușit să evit să o întâlnesc. Probabil că așa e cel mai bine. Emmett a avut grijă să nu ne intersectăm. M-a amenințat să nu cumva să i-o trag Oliviei o singură dată și să-i zdrobesc inima, pentru că după aceea Cara l-ar părăsi. Și ar fi numai vina mea. Deci nu am voie s-o ating pe Olivia nici măcar cu un deget.

De fapt, interdicția lui nu mă deranjează. Am câteva mesaje pe Instagram, primite de la Lacey. Asta îmi amintește de ce ar fi o idee bună să iau o pauză de la femei pentru vreo două săptămâni. E greu să-i uit numele când tipa îmi trimite treisprezece mesaje într-o singură oră. Și tot de treisprezece ori mi-a repetat că a apărut pe coperta revistei *Maxim*. Să fie o coincidență? Nu cred.

Cara ne părăsește, dar promite că vom vorbi mai târziu. Garrett și cu mine ne alăturăm coechipierilor noștri dezlanțuiți, strânși într-un colț. După cum arată, sunt pe jumătate beți. Pentru colegii mei de echipă, să aibă parte de o sâmbătă liberă e super.

Eu și Adam Lockwood, portarul nostru, batem cuba. Îmi întinde o bere și ne întrebă:

— Cum de-ați reușit să ratați momentul surprizei? Norocoși afulisiți ce sunteți!

Îi explic:

— M-a încolțit maică-mea.

Aproape întotdeauna, să o vizitez pe mama e o greșală. E una dintre persoanele care, atunci când e timpul să pleci, își amintesc brusc tot ce au uitat să spună și *nu pot cu niciun chip* să amâne povestea. Mama nu se oprește niciodată din pâlăvrăgit — o trăsătură pe care nu recunoaște nici că o deține, nici că mi-a transmis-o și mie.

Era ora șapte când am reușit să plec de la ea, apoi a trebuit să trec pe acasă și să fac un duș.

Îl împung în umăr pe Adam. Observ că lipsește roșcata care, de obicei, stă agățată de brațul lui.

— Ăăă... Woody... Unde ți-e gagica?

Își trece o mână prin buclele negre și se foiește stânjenit.

— Court are alte planuri.

— Aha!

Să aibă alte planuri a devenit o obișnuință pentru ea. Dacă stau să mă gândesc bine, nici nu mai știu când am văzut-o pe Court ultima dată. Nu apuc să comentez, fiindcă o mână grea mă bate pe umăr, făcându-mă să vărs berea.

Știu că e Emmett în clipa în care mă strânge într-o îmbrățișare sufocantă, ca de urs. Îmi dau seama că e beat, pentru că vorbește împleticit.

— Ai întârziat.

— Îmi pare rău, frate!

Îi frec rapid părul, pentru că e amuzant să enervez un tip atât de mare și voinic.

— Ești un pic amețit, uriașule?

Îmi îndepărtează mâna cu palma lui grea.

— Ca să știi și tu, nu ai voie să te culci cu niciuna dintre prietenele lui Cara.

Oftez zgomotos și-mi las capul pe spate.

— *Da*, tati! Am priceput!

Îmi rotesc privirea în jur. O mare de oameni se mișcă pe ringul de dans.

— Oricum, nu contează. Nu mă simt... ăăă... nu mă simt...

Când ochii mei poposesc asupra *ei*, parcă nu mai știu să vorbesc.

— Ăăă... Nu... Ăă... în seara asta.

Gesticulez aiurea cu berea, pentru că nu știu ce altceva să fac.

— Poftim? zice Emmett.

Mă uit la el, apoi din nou la ea. Am uitat despre ce vorbeam. Oricum, niciun subiect de conversație nu poate fi la fel de important precum bruneta minionă și superbă care dansează cu Cara.

Dacă e să fiu sincer, ce fac ele pe ring nu se poate numi *dans*. Nu știu cum să-i spun. Pur și simplu... *Lua-m-ar naiba!*

Ceva se aprinde în mine. O sorb din ochi pe necunoscuta care arată mortal. Își dă părul întunecat peste umăr și își trece limba peste buza de sus. Își înclină capul, ca să audă mai bine ce-i șoptește Cara la ureche. Apoi își dă capul pe spate și izbucnește în râs.

Sunt fascinat, hipnotizat, obsedat. Nu pot să-mi iau ochii de la ea. Când Cara își prinde prietena de talie și se lasă în jos, până la nivelul șoldurilor acesteia, scot un gemăt, pentru că mi-aș dori să fac același lucru.

— Nici să nu te gândești, Carter!

Reușesc să-mi desprind privirea de tipa superbă.

— La ce să nu mă gândesc?

El scutură din cap.

— Nu! Ea nu!

Ea nu? Cine e fata? O privesc din nou. Un tip o strânge la piept.

E iubitul ei? La dracu'!

Răsufliu triumfător și ușurat când ea îi zâmbește cu sfială, scuturând din cap. Îmi dau seama, uitându-mă la gura ei, că tipa îi zice: *Nu, mulțumesc!* Apoi ne întoarce spatele — și lui, dar și mie.

Doamne sfinte, ce privești minunată! Sub luminile stroboscopice ale ringului, umerii albi îți călăuzesc privirea spre spinarea mlădioasă. Talia se prelungește în curba dulce a șoldurilor late, acoperite de o fustă din piele neagră, foarte mulată. Cum naiba a reușit să se îmbrace cu ea? Și cum naiba o să i-o dau eu jos, ceva mai târziu? Uite niște întrebări serioase, la care am nevoie să primesc imediat răspunsuri.

Iau o hotărâre: *Voi folosi foarfeca.* O să-i tai fusta și pe urmă o să-i trimit una nouă.

Garrett duce două degete la bărbia mea și o apasă pentru a-mi închide gura.

— Doamne, Beckett! Te simți bine?

Fac un gest spre fata cu pricina.

— *Omule!*

Nu pot să spun mai mult. *Adică ei nu văd ce văd și eu?*

Garrett îmi urmărește privirea și scoate un sunet care exprimă admirația, dar Emmett strică totul. Își dă ochii peste cap.

— Să știi că am vorbit serios, Carter. Cara o să-ți smulgă boașele și o să ți le vâre pe gât dacă o atingi pe tipa aia.

Îi zic:

— Mă descurc eu cu Cara.

Emmett pufnește disprețuitor, Garrett râde, iar pe Adam îl apucă tusea. Încearcă să-și revină izbindu-se cu pumnul în piept. Nimeni nu se descurcă cu Cara. Nici măcar Emmett! Nici măcar *Cara* nu se descurcă mereu cu ea însăși.

— Cum o cheamă? mă interesez eu.

Emmett scutură din cap, ca un măgar încăpățânat.

— Nu! Nu-ți spun.

Fata își dă buclele întunecate peste umăr și se ridică pe vârfuri, pentru a șopti ceva la urechea lui Cara. Apoi pleacă de pe ring, legănându-și șoldurile. Se așază pe un scaun de bar și îi zâmbește barmanului. Când acesta îi întinde o bere, făcându-i cu ochiul, ea roșește și își ferește privirea. Ce drăguț!

Felul în care se așază picior peste picior și duce paharul la gură mă vrăjește. Îl golește pe jumătate dintr-o singură sorbitură. Când o văd că cercetează încăperea, deja încep să caut o replică de spart gheața. Se uită la mine, apoi își ferește privirea.

Și apoi ochii ei se întorc iar spre mine.

Se înroșește toată pe gât și în obraji. Afișez zâmbetul meu semnătură, arătându-mi gropițele. Fata întoarce capul. Izbucnesc în râs. Acum se uită la ecranul televizorului de pe perete și se preface că nu m-a văzut.

— O să-i aflu numele și singur.

Îmi bat amicul pe spate și le fac cu ochiul coechipierilor mei.

— Scuzați-mă, băieți!

Emmett scoate un hohot de râs plin de exasperare, apoi duce la gură paharul. Îmi zice:

— Multă baftă, Beckett! Îți garantez că tipa nu-ți pică în plasă. N-o s-o vrăjești niciodată.

Nu o voi vrăji niciodată? Puțin probabil să nu reușesc. Sunt căpitanul echipei de hochei și unul dintre cei mai bine plătiți jucători din istoria Ligii Naționale de Hochei. Nu mă pot duce nici până la minimarket fără să primesc un număr de telefon sau o propunere indecentă. Prin urmare, acum prefer să mi se livreze cumpărăturile acasă.

Dar niciodată nu am refuzat o provocare.